

Mediterráneum- -jegyzetek

A legszebb és legszomorúbb pillanat az, amikor a víz habján, *tengersőrény*, megcsillan a nap. Pattog a hátán kicsit, szivárványos kavalkád, tarka piac, komédia, kacagás, friss gyümölcs és halál. A hab táncol, tündököl, pezseg, úgy dobja magát. A következő pillanatban pedig már árnyék borul rá. Kíséri az ember a szemével a fehér vizet, és nem is érti, hogy előbb még mit látott ebben az egészben.

Már ment le a nap. Én annyira beúsztam, hogy onnan bentről a várfalat is csak kövecses, hiányosan őrlő fogsornak láttam. A korong nagyobb részét a város még nem nyelte le. A narancs fény, ragacs templomtorony, megfutott az angyaltrombitán. Elindultam visszafelé. Csendesen ömlött a számba a só. Egy idő után látni lehetett a rikító piros, égő bójasort. Kicsit később sejteni a lagybuló kötelet. Áteresztő, babszemes hártya a nyílt víz és az öböl között. Mindig alulról megyek át rajta. Az éppen kifelé hajózó halász takarékosan bölint. Előtte még út áll. Behunyom a szemem a víz alatt. Saját megérkezés, ezt gondolom. Aztán visszanezék a vízre, remeg a szívem, tudom, hogy ez az egész elmúlik, és holnap megint bent tempózom, lábam alatt gyűrve a mélyt és a hullámokat.

Megijedtem, hogy ez az áramlat elvisz, megöl. Amihez én szoktam, az egy belátható méretű tenger. Bolondság, persze. Mintha az csak egy csésze lenne, lefolyó a fürdőszobámban, síkos fajansz, lötyögő szaniter. És az egész úgy lenne, ahogyan én azt személyre szabottan rendeltem. Ha pedig mégis történne valami, csak kihúzom a dugót. Fekszek a hideg járólapon. Körülöttem szélrózsák. Világoskék a csempén. Fentről lefelé és balról jobbra haladva számolom magamban az azulejót.

Sötétben mintha mélyebb volna a víz is. Vagy csak a félelem vájja a lelket, rágja szellősre, védtelen idegenre. *Mi minden lehet alattam?* Budva után hét orma van a hegynek. Amikor számolom őket, egyfajta kényes rend keletkezik bennem.

A kabócák monoton zaja kaparja az ember bőrét. A cirregés rázza a levegőt, a fül számára befogadhatatlan. Néma, ismétlődő próba ez az időtlenségből. Amikor abbahagyják, olyan a csönd, mint a fal. Szédülni kell, akkora súlya van a hiánynak. Az öreg horvát által eldobott pétanque-golyó is megáll a légtérben. Aztán újrakezdek. A Föld újra forog, a golyó talál, mi pedig folytatjuk a sétát a vörös, sziklaporos parti sétányon.

Úgy vártál, ahogy csak azok szoktak, akiknek van idejük. Széles mozdulattal mutattad, hogy foglaljak helyet *az élet asztalánál*, mint valami, a torreádor és a bohóc között félúton, úgy invitáltál, és végigsöpörtél karoddal a horizonton, hogy minden megvan: tenger, kék ég, ciprusok, füge, kabócák. Akkor én leültem, és magam elé húztam a tálat, amiben akkor, csak így lehet ezt mondani: vízben áztatva *felszolgáltad* a friss fűgét. Az edény karcbarázdáiban pizok, műanyag vicc, bolond másolat. Szalaggyártott glória, eredetije égetett agyag, drága fém, gondolom, arany. De te kikaptad a kezemből, meghajoltál, alázatosan kínáltál, *Fenség, satirámban durcásan összeszortított húsos ajak, borvörös végbélnyílás, leves négylevelű here, ha feltépi magzás ez, fröcskölő burjánzás. Bél, hús, mag, vér, bőr, lé, szár. Ha méltóztatna... Az élet...* és vigyorogva mutattál rá a gyümölcsre, amit tegnap szedtünk, valaki ismeretlennek a kertjében. És én akkor nem tudtam, hogy nevessek, fogadjam el, vegyek egyet, vagy féljek tőled. De aztán mindegy lett. Ugyanazzal a tágas mozdulattal, amelyikkel a tájat mutattad, törölted le a könnyet az arcodról.

Meredten néztük a katedrális színes üvegét. A körívet. *Rosone*. Eltévedtünk. *Hűvös tömjén*. A melegben szó szerint menedék. Hátam mögött észak, előttem van dél. A nap lassan lenyugszik. És megindul a szél a tenger felől.

Soha többé nem nézném az órát. Baska mögött, a hegy ormán lévő temetőben lennék eltemetve. Fejjel a szárazfölnék, lábbal a tengernek. És az a hullám, ami akkor született a víz gyomrában, mikor először jártam a szigeten, még mindig úton lenne.

